

Hồi 117

Cuồng Sư Thiết Chiến

Từ theo lời truyền thuyết, thì Quỷ Đồng Tử có tài ẩn dung tàng hình, nếu lão muốn nghe lén sự bí mật của người thì dù cho lão ẩn nấp ngay dưới ghế ngồi của người đó, thì người đó cũng không phát giác nổi.

Năm mươi năm trước đây, lão đã thành danh rồi, nhưng trong vòng ba bốn mươi năm sau này, không ai biết tin tức gì về lão. Người ta đồn lão đã ra tận đảo Phù Tang xem phong cảnh miền xa đất lạ.

Theo lời người thuật lại cho lớp sau biết thì tại đảo Phù Tang, có một sắc dân, gồm toàn người lùn, do đó lão rất thích người và cảnh tại đảo, bởi lão cũng chẳng cao gì, gặp người đồng dạng thì đương nhiên tâm tình cởi mở.

Bây giờ, bỗng dưng lão tái hiện trên giang hồ, không ai hiểu nổi nguyên do sự thể đó.

Trần Phụng Siêu nghiêng mình thốt:

- Bọn văn bối từ lâu ngưỡng mộ đại danh của tiền bối, không ngờ hôm nay lại được thấy tôn nhan, thật là vạn hạnh !

Quỷ Đồng Tử cười đáp:

- Miệng thì nói vậy chứ trong thâm tâm các hạ định hỏi lão phu: chứ lão phu là một quái vật chết rí từ lâu ở phương trời nào, hôm nay sao lại đến đây ?

Trần Phụng Siêu cung kính thốt:

- Văn bối đâu dám có ý đó !

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Thực ra, các hạ không hỏi, lão phu cũng nói !

Trần Phụng Siêu buông suông:

- Vâng !

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Lão phu trở lại giang hồ, vì hai việc. Việc thứ nhất, là lão phu nghe nói vị cô nương họ Thiết sắp thành thân, cho nên chuẩn bị sẵn một ban lễ nhạc, đưa luôn đến đây. Lão phu bảo chứng các nhạc công đều là những tay hữu hạng. Tuy họ không cùng đến một lượt với lão phu, song nếu Thiết cô nương thành thân trước khi họ đến, thì chẳng hóa ra lão phu ê mặt làm sao ? Bởi thế, lão phu xin Thiết cô nương chờ một lúc.

Bọn Trần Phụng Siêu thâm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ:

- “Thì ra cái lão quái vật này không vì mình mà đến !”

Nhưng bọn Lý Đại Chủ thì thâm sợ hãi, nghĩ:

- “Cái lão quái vật có liên quan gì đến Thiết Tâm Nam chứ ? Tại sao lão ta quan tâm đến nàng ?”

Quỷ Đồng Tử cười hì hì, tiếp:

- Thực ra, lão phu không quen biết gì vị Thiết cô nương đó, bất quá trời sanh ra lão phu với cái tánh thích can thiệp vào việc người thôi !

Lý Đại Chủ hoài nghi, song cả bọn không ai hỏi gì.

Họ là Thập Ác Nhân, muốn thành cái danh đó, họ phải phí lắm công phu, họ gặt hái nhiều kinh nghiệm, thì trong bất cứ trường hợp nào, họ cũng giữ được sự trầm tĩnh.

Quỷ Đồng Tử tiếp:

- Còn một việc nữa, việc này mới thật là thích thú.

Trần Phụng Siêu cười nhẹ:

- Vẫn bối xin cung kính nghe.

Quỷ Đồng Tử thốt:

- Lần này, vô hình trung, lão phu có cứu một người, nghe nói người đó là một tay bại hoại có hạng, mà trời sanh lão phu với cái tính thích kết giao với hạng người bại hoại, sở dĩ có mấy kẻ chịu chơi với họ. Nếu lão phu cũng không chơi luôn, thì chẳng hóa ra họ là những con người đáng thương lắm sao ? Một người đáng thương chưa hẳn là bại hoại !

Bạch Khai Tâm cất tiếng:

- Tiền bối muốn kết giao với hạng người bại hoại, thì nơi đây không thiếu !

Quỷ Đồng Tử cười hì hì:

- Cái khẩu khí đó phải là của Tổn Nhân Bất Lợi Kỷ rồi. Các hạ là Bạch Khai Tâm, phải không ? Đúng là danh bất hư truyền vậy ! Lão phu lên thuyền cốt ý gặp các hạ đó !

Bạch Khai Tâm kinh hãi:

- Gặp... gặp văn bối ? Để... để làm gì ? Tại hạ không ăn thịt người, không cờ bạc, tại hạ là con người thành thật nhất trong số này...

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Thật ra, chẳng phải lão phu muốn gặp các hạ, chính cái vị bằng hữu bại hoại của lão phu muốn gặp các hạ đấy ! Y có một vài thủ tục, cần áp dụng với các hạ.

Rồi lão cao giọng gọi:

- Vào đây chứ ! Vào gấp xem nào ! Cọp già không răng, thẹn cái gì mà không dám chường mặt giữa đám đông ?

Bạch Khai Tâm muốn chuồn ngay.

Y đã đoán được người sắp đến là ai rồi.

Còn Bạch Phu Nhân thì trước đó, có vẻ thẹn thùng, thẹn thật cũng có mà cố ý giả vờ cũng có, bây giờ lại biến sắc mặt.

Nhưng, Bạch Khai Tâm dù nhanh chân đến đâu, cũng không nhanh hơn Quỷ Đồng Tử. Y vừa dợm mình, Quỷ Đồng Tử đã chặn trước mặt rồi.

Vừa lúc đó, một tiếng bình vang lên, một người đáp xuống mũi thuyền với ngàn cân nặng, kể đó tiếng chân vang thành thạch, chứng tỏ những bước đi nặng nề.

Rồi người đó xuất hiện.

Bạch Sơn Quân !

Bạch Khai Tâm thở dài, lẩm nhẩm:

- Cái món nợ này, làm sao mà trả cho dứt ?

Lý Đại Chủy cười nhẹ, thốt:

- Trả không dứt một lần, thì lần hồi mà trả, rồi cũng sẽ dứt. Tuy nhiên, đã là những kẻ mang chung một chiếc giày với nhau, thì đâu có cái gì khó khăn không giải quyết nổi với nhau.

Bạch Khai Tâm trừng mắt nhìn Lý Đại Chủy, muốn trí mạng với họ Lý ngay !

Bạch Sơn Quân đã đến trước mặt y, nhếch nụ cười khoan khoái, thốt:

- Chúng ta cùng là họ Bạch, một ngọn bút không viết thành hai chữ Bạch cùng một lượt, ngàn vạn lần đừng để cho ngoại nhân âm mưu ly gián chúng ta ! Bằng mọi giá, phải bảo trì hòa khí trong cảnh họ Bạch.

Bạch Khai Tâm chưa nói gì, Lý Đại Chủy đáp liền:

- Một ngọn bút không viết thành hai chữ Bạch, song một chiếc giày thì hai người có thể cùng xỏ chân. Cái đó mới là lạ !

Bạch Khai Tâm nhảy dựng lên, muốn nhào tới chụp Lý Đại Chủy.

Bạch Sơn Quân lại cười nhẹ nhàng, thốt:

- Vị huynh đài đó nói những lời chân thật đấy ! Tại hạ...

Bạch Khai Tâm kêu lên:

- Lời chân thật ? Y đang đánh rắm đấy chứ nói năng gì ? Tại hạ với phu nhân của các hạ chẳng có... chẳng có liên quan gì cả, tại hạ không hề có ý muốn lấy bà ta ! Các hạ đến đây đúng lúc quá, hay quá, chẳng còn gì hay hơn !

Bạch Sơn Quân lắc đầu:

- Đâu có cái lý đó ! Tiện nội đã thành thân với huynh đài rồi, thì từ nay về sau, bà ấy là vợ của huynh đài, tiểu đệ dù bại hoại đến đâu, cũng không dám khinh khi phu nhân của bằng hữu mà dòm ngó vợ bằng hữu. Trong thiên hạ, có thiếu chi nữ nhân, ai lại đi cợt tình với chị dâu bao giờ ?

Bạch Khai Tâm quýnh quánh lên, lấp vấp thốt:

- Các hạ... các hạ nói thế... là có ý tứ gì ? Không lẽ các hạ không định bắt vợ lại ?

Bạch Sơn Quân mỉm cười:

- Ngàn vạn lần tại hạ không có ý định đó. Tại hạ đến đây lần này, bất quá chỉ để cùng huynh đài hoàn thành thủ tục bàn giao mà thôi ! Sau cuộc bàn giao, không còn ai dị nghị nữa.

Bạch Khai Tâm hét lên:

- Tại hạ cướp vợ của các hạ, các hạ không trí mạng với tại hạ à ?

Bạch Sơn Quân lắc đầu:

- Chẳng những không trí mạng, tại hạ còn cảm kích huynh đài nữa đấy !

Bạch Khai Tâm kêu lên thất thanh:

- Các hạ cảm kích... ?

Bạch Sơn Quân cười ha hả:

- Tại hạ hưởng hạnh phúc hơn hai mươi năm dài, cái lẽ phải nhường mùi vị lại cho huynh đài thưởng thức một thời gian. Tánh khí của bà ta tuy không tốt chi cho lắm, bà ta lại cả ghen, tuy nhiên bà cũng biết nấu nướng, biết lo việc nhà việc cửa tươm tất, đáng khen ngợi. Nếu các hạ không khó tánh lắm thì cũng có thể tìm được hạnh phúc nơi bà !

Bạch Khai Tâm chết sững, y nghe đặng đặng nơi miệng.

Bạch Phu Nhân cố gom tàn lực, lồng lên:

- Người... tử quỷ... người dám nói xấu lão nương à ?

Bạch Sơn Quân cười hì hì:

- Đại tẩu đừng lầm lẫn nữa, hiện tại tại hạ không còn là trượng phu của đại tẩu nữa, điều đó tại hạ xin đại tẩu nhớ cho, ngàn vạn lần đừng quên !

Bạch Phu Nhân giật mình, ghen lời.

Bạch Sơn Quân vái dài, cười tiếp:

- Nguyện cho đôi vợ chồng bách niên hào hiệp, hưởng hạnh phúc đến ngày tóc bạc răng long, tại hạ cảm tạ tình hai vị mở cho tại hạ một sanh lộ nhỏ, nhờ đó tại hạ sẽ được nhẹ nhàng buổi tàn niên. Một ngày nào đó, tại hạ sẽ lập sanh từ, thờ sống hai vị, để tỏ sự nghi nhớ đại đức !

Y ngẩng mặt lên trời, bật cười ha hả hai tiếng, rồi quay mình bước ra.

Mọi người cùng sững sốt nhìn nhau, dờ khóc dờ cười.

Trên thế gian, có người như vậy sao ? Có việc như vậy sao ?

Lâu lắm, Bạch Phu Nhân lẩm nhẩm:

- Lão không thích ta nữa ! Lão không thích ta ! Thật sự lão chán chê ta rồi sao ?

Bạch Khai Tâm thốt như rên:

- Nếu là không thật thì hay bao nhiêu ? Rất tiếc, trông cái tình hình này, ta chỉ sợ không phải là giả rồi !

Bạch Phu Nhân thét lên:

-Nhất định là không thật ! Nhất định không phải chân tâm của lão như vậy đâu ! Ta biết, hiện tại lão khó chịu đến có thể điên lên được ! Ta không thể để cho lão ra đi như vậy !

Bà vừa thét vừa chạy ra ngoài, nhưng nhin đói qua ba bốn ngày rồi, trong thời gian đó, người ta chỉ cho bà cầm hơi với nửa cái bánh bao cùng một chén nước nhỏ, thì sức lực đâu còn mà chạy ?

Bà cố chạy, mà dường tượng có người ở phía sau, nắm chân bà trì lại.

Nào có ai nắm chân bà trì lại đâu ?

Chẳng có ai có ý đó cả ! Nếu có, thì chỉ có Bạch Khai Tâm mà thôi !

Trên đời, có hạng người thích lấy vợ người ta, nếu là một Tổ Nhân Bất Lợi Kỳ, thì lại càng thích hơn ai hết.

Tuy nhiên, niềm thích thú chỉ phát sanh là khi nào có sự giành giật, ai giành giật được là người đó có bản lĩnh hơn tình địch.

Cho nên, Bạch Khai Tâm dù sợ cuộc xung đột song vẫn muốn cho Bạch Sơn Quân lồng lên, quyết trí mạng với y. Có vậy, y mới làm được một việc tổn nhân, dù bất lợi kỳ.

Ngờ đâu, Bạch Sơn Quân điềm nhiên nhường vợ cho y, điềm nhiên bỏ đi, như trút bỏ một sự phiền phức, xem Bạch Phu Nhân là một vật phế thải, vất thì tội, đeo thì nhọc, nếu có người nhận lãnh thì Bạch Sơn Quân cảm kích vô cùng.

Thì, chiếm được vợ người, đâu còn là một thích thú nữa ? Đâu có tổn nhân ?

Thế là y rước một cửa nợ, cỡi gánh nặng của người, để tự mang trên mình.

Y hận không làm sao tống khứ Bạch Phu Nhân gấp, hòng gì y giữ lại ?

Ngờ đâu, Bạch Phu Nhân vừa đi ngay qua mặt Quỷ Đồng Tử, lão bỗng vươn tay, nắm cổ bà, gỡ hồng lên.

Lão lùn hơn bà ta nhiều, thế mà lão nhấc hồng bà trông nhẹ nhàng và không khó khăn chút nào cả.

Lão mang Bạch Phu Nhân trở lại, đặt bên cạnh Bạch Khai Tâm.

Bạch Phu Nhân ngỡ ngác, tựa hồ quá sợ mà mất thần. Chính bà cũng không biết Quỷ Đồng Tử dùng thủ pháp như thế nào, chụp cổ bà.

Bà cất giọng khàn khàn, hỏi:

- Tôi đi tìm chồng tôi, cũng không được nữa hay sao ?

Quý Đồng Tử hỏi:

- Chồng của người ở đây, còn chạy đi đâu mà tìm ?

Bạch Phu Nhân thốt:

- Nhưng... tôi đâu có lấy y ? Tôi bị người ta cưỡng bách mà !

Quý Đồng Tử hỏi:

- Người không muốn lấy y, tại sao vừa rồi người lại tỏ vẻ thẹn thùng như tân nương ?

Bạch Phu Nhân đưa tay dụi mắt, cốt làm cho nước mắt chảy ra, song nước mắt của bà ít quá, lại không chịu nghe lời bà, nên dụi mãi mà chẳng có một giọt rịn !

Quý Đồng Tử tiếp:

- Ta khuyên người nên thành thực là hơn, nếu người còn làm màu mè nữa, ta sẽ nổi giận đấy, không biết chừng ta đem người gả cho một con chó đực đấy !

Quả nhiên, Bạch Phu Nhân không dám tỏ vẻ gì nữa. Bà hiểu lão ấy nói là làm.

Bà không muốn lấy con chó đực làm chồng, thì dù cho Bạch Khai Tâm có như thế nào, cũng còn hơn một con chó.

Quý Đồng Tử cười hì hì, bỗng vỗ tay lên đầu vai Hoa Vô Khuyết.

Làm cái việc đó, lão phải nhón gót chân cho cao lên một chút.

Rồi lão thốt:

- Tiểu tử ! Lấy được Thiết diệt nữ của bọn ta làm vợ kể ra người tốt phúc lắm đấy !

Hoa Vô Khuyết vẫn đứng đó, nhưng bao nhiêu lực khí trong người chỉ giúp hắn đứng nổi thôi, ngoài cái đứng ra, hắn chẳng làm nổi cái gì khác.

Thì, hắn còn nói năng gì được nữa ?

Mà dù có nói được, chẳng lẽ hắn lại nói:

- “Tại hạ không muốn lấy nàng ! Tại người ta cưỡng bách đó !”

Quý Đồng Tử nhìn thần sắc của hắn, cau mày hỏi:

- Vô luận làm sao, cuối cùng người cũng được nàng làm vợ, người không vui sao ?

Thiết Tâm Nam vụt thốt:

- Tiền bối ! Tôi... tôi...

Bọn Đồ Kiều Kiều không hề điểm huyết cầm của nàng, bởi họ không sợ nàng nói gì. Dù nàng muốn nói những gì không nên nói, họ cũng có cách ngăn trở nàng.

Nhưng hiện tại, có Quỷ Đồng Tử trước mặt nàng, họ đành phải để cho nàng muốn nói gì thì nói.

Bởi, chẳng ai muốn bị nắm cổ như Bạch Phu Nhân.

Không cần gì có những công phu khác, chỉ với công phu nắm cổ đó thôi, Quỷ Đồng Tử cũng lợi hại lắm rồi.

Với cái công phu đó, lão thừa sức giết họ tùy ý.

May cho Đồ Kiều Kiều, Thiết Tâm Nam chỉ nói mấy tiếng rồi nín lặng.

Quỷ Đồng Tử cười, thốt:

- Ta biết, người có nhiều việc muốn hỏi ta lắm, song hiện tại, người đừng nóng nảy, không lâu lắm đâu, người sẽ hiểu những gì muốn hiểu.

Đám người nhà họ Mộ Dung bắt đầu trao đổi những ánh mắt với nhau, tự hồ thương lượng với nhau phải chiêu đãi quái nhân đó như thế nào.

Từ lúc nào cũng thế, họ không hề thất lễ với khách, cho dù khách là kẻ thù.

Nhưng họ chưa nói gì cả.

Quỷ Đồng Tử cười, thốt:

- Các vị không cần phải đãi rượu lão phu. Bình sanh lão phu không uống rượu. Vì lão phu nhỏ người, có uống rượu cũng khó uống bằng ai, nên lập ý không uống rượu.

Trần Phụng Siêu cười vuốt:

- Nếu vậy, chẳng hay tiền bối...

Quỷ Đồng Tử cắt ngang:

- Các hạ khỏi phải hỏi lão phu thích gì. Lão phu xin nói cho các hạ nghe. Lão phu thích nữ nhân trần truồng mà nhào lộn, mà nhảy nhót. Nếu các vị muốn làm vui lão phu, thì hãy làm như vậy đó.

Chị em họ Mộ Dung biến sắc mặt.

Tần Kiếm, Mai Trọng Lương, Tả Xuân Sanh phát tay áo đứng lên.

Bọn Đồ Kiều Kiều sáng mắt, mong mỗi họ đánh nhau ngay.

Ngờ đâu, lúc đó, từ mặt sông vọng đến những tiếng nhạc dật dìu theo gió đưa đi.

Tiếng nhạc du dương, nghe rất em tai.

Ai nghe tiếng nhạc đó rồi, có muốn đánh nhau cũng không còn hăng say nữa.

oOo

Tiếng nhạc vừa trỗi lên, mọi tiếng động khác đều lắng xuống, tựa hồ ai có tai nghe cũng bị tiếng nhạc ru say mà thành bất động.

Đến cả Đổ Sát cũng dịu ánh mắt sắc lạnh của ngày thường.

Tiếng nhạc gieo niềm vui nơi lòng người, ai ai cũng trở nên ôn hòa, thân thiện nghĩ đến khoái lạc trong đời mình, quên đi sự thù hằn giữa nhau.

Tiếng nhạc cũng kích thích tình yêu của các đôi vợ chồng niên thiếu, ai yêu ai, cùng đưa mắt ướm át nhìn nhau.

Hoa Vô Khuyết không kềm hãm được trong lòng, nhìn sang Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam cũng nhìn trả, âu yếm, dịu dàng.

Tâm tư họ kết tinh lại, hướng về nhau.

Quý Đồng Tử nhìn mọi người cười nhẹ, thốt:

- Bây giờ, các vị phải tin là lão phu nói đúng. Ban nhạc của lão phu phải là đệ nhất trong thiên hạ, ngàn năm trước cũng như ngàn năm sau, độc nhất vô nhị, cả Đường Minh Hoàng ngày xưa cũng không có điểm phúc nghe thứ nhạc này !

Tiếng nhạc từ xa đến gần.

Một con thuyền nhẹ trôi trên mặt sông, đèn sáng choang, ánh đèn rọi xuống nước, nước phản chiếu ánh đèn, trông như một tòa lầu tháp phiêu phưởng chẳng khác một vầng mây rực rỡ huy hoàng.

Trên thuyền, có bảy tám người ngồi, người thổi tiêu, người đàn cầm, người đàn tỳ bà, người nhịp sách và có một người đánh trống.

Đặc biệt, tiếng trống dội vào tim người, khiến người như say, như mê.

Họ gồm có nam, có nữ, song tất cả đều bạc tóc, có người gù lưng, có người trụi răng.

Sau cùng, họ rời thuyền của họ, lên thuyền của đám Mộ Dung.

Bây giờ, họ ở gần, ai ai cũng nhận thấy họ già hơn lúc họ ở xa. Họ già đến nỗi không ai tưởng tượng đến tuổi họ mà họ còn sống được.

Họ già, nhưng cái tính trẻ trung phát huy mạnh hơn chính bọn trẻ trung, họ là mùa xuân hiện thân, mùa xuân vĩnh cửu !

Họ lên thuyền, không ai thấy họ lên cách nào. Khi thuyền họ cập lại, bọn Mộ Dung định bước ra nghinh tiếp, thì họ đã lên mũi thuyền rồi.

Người chơi trống tóc bạc như tuyết, da đen sì, mình gầy không thịt, chỉ có lớp da bọc bộ xương, đã thế lại còn phạch áo, bày xương, bày gân lồ lộ.

Chiếc trống đặt giữa hai đùi, trống hơi lớn, mặt trống như nhiều tuổi hơn lão, xem rất nặng, thế mà đùi kẹp trống, người nhảy lên thuyền rất nhẹ nhàng, phẳng phất như giấy bị gió bốc lên.

Trần Phụng Siêu bước tới, nghiêng mình chào:

- Các vị tiền bối là những bậc cao nhân thế ngoại, không ngờ hôm nay...

Người chơi trống không đợi y dứt câu, trừng mắt hỏi chận:

- Người có phải là họ Tào không ?

Trần Phụng Siêu giật mình:

- Vãn bối là Trần Phụng Siêu.

Lão nhân hét:

- Họ Trần là một họ không ra quái gì cả !

Thân hình ốm khô của lão vụt nhóng người lên cao.

Quỷ Đồng Tử cau mày, nắm lão lại, hỏi:

- Dù người hận họ Tào, cái đó có liên quan gì đến họ Trần ?

Lão nhân chơi trống nổi giận:

- Ai nói là không có liên quan ? Nếu Trần Cung không thả Tào Tháo, thì tổ tông ta đâu bị hại nơi tay Tào Tháo ?

Vì lão làm náo loạn lên, cuộc tấu nhạc phải đình lại.

Không ai biết lão muốn nói gì, chỉ có Mộ Dung San San cười, thốt:

- Nói như vậy, thì tiền bối là con cháu của liệt sĩ Nể Hành ?

Lão nhân chơi trống đáp:

- Phải đó ! Từ thời Tam Quốc phân tranh đến nay, họ Nể nhà ta truyền đến ta là đời thứ mười tám cho nên ta lấy cái tên là Nể Thập Bát.

Trần Phụng Siêu vỡ lẽ.

Thì ra, lão nhân là con cháu của Nể Hành, Nể Hành vì chơi trống Như Dương Tam Chủ, mắng Tào Tháo, mà bị Tào Tháo mượn đao người giết đi. Bây giờ, lão nhân đổ vạ lên đầu Trần Phụng Siêu.

Trần Phụng Siêu dở khóc dở cười.

Mộ Dung San San chính sắc thốt:

- Nếu vậy, tiền bối không nên quên điều này, Trần Cung sau lại vẫn chết về tay Tào tặc. Đáng lý ra tiền bối và họ Trần phải liên minh với nhau, bởi đồng có một cừu nhân, chứ sao lại tìm họ Trần mà sanh sự ? Chẳng sợ họ Tào cho là mình kém trí sao ?

Nể Thập Bát sững sờ một lúc, rồi gật đầu đáp:

- Phải ! Nếu không có người đề tỉnh, ta đã quên mất rồi. Người là nữ nhân, mà nói nghe được lắm !

Bỗng, có người hỏi:

- Ở đây có họ Chung chẳng ?

Người đó ồm, cao, ôm chiếc dao cầm.

Bạch Khai Tâm nghĩ rằng lão có hận chi đó với họ Chung lập tức chỉ Lý Đại Chủ, thốt:

- Người này mang họ Chung !

Y nhất định là Lý Đại Chủ phải khổ, và người trong họ Mộ Dung sẽ không biện bạch hộ Lý Đại Chủ.

Ngờ đâu, lão nhân hướng về Lý Đại Chủ, vái thật sâu, rồi thốt:

- Lão phu là Du Tử Nha. Ngày xưa lệnh tổ là Chung Tử Kỳ Tiên Sanh, cùng với tổ tông của lão phu là đôi tri âm. Cái tình cao sơn lưu thủy của hai vị còn truyền mãi đến ngày nay như một giai thoại. Ngày nay, may mắn chúng ta gặp nhau. Hẳn các hạ không hiểm bần tai, lão phu xin thỉnh dạo một khúc cho nghe !

Thời niên thiếu, Lý Đại Chủ cũng là trang tài tử. Nếu không vậy thì khi nào Thiết Vô Song chịu gã con gái cho. Điển tích Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ, tự nhiên y thừa hiểu, cho nên y không phản đối khi Bạch Khai Tâm gán cho họ Chung.

Bây giờ, y vái trả, sâu như Du Tử Nha, rồi đáp:

- Nếu tiền bối nhã hứng, tại hạ xin rửa tai mà nghe.

Du Tử Nha ngồi xuống chỉnh tề, tay búng dây đàn, tiếng đàn vang lên, nghe mát như gió vờn qua.

Lý Đại Chủ vờ nhắm mắt, nghe xuất thần, lâu lắm, y buộc miệng tán:

- Tuyệt diệu ! Cao vút như Thái Sơn !

Du Tử Nha cải biến điệu cầm, âm thanh trở lại du dương, êm dịu.

Lý Đại Chủ vỗ tay:

- Thao thao như nước suối lượn quanh triền ! Tuyệt diệu !

Du Tử Nha tự nhiên dừng tay, rồi than:

- Không ngờ tri âm tình cũ còn truyền đến ngày nay ! Cái khúc đàn này, lão phu sẽ không bao giờ dạo đến nữa !

Đồ Kiêu Kiêu vốn hiểu đám lão nhân này là những cao thủ thượng thừa, song không tưởng là họ dễ bị lừa như vậy.

Bà cười thâm, nghĩ:

- “Con người càng già càng hồ đồ, lời nói đó rất đúng ! Ta xem bọn này hồ đồ không tưởng nổi !”

Du Tử Nha nắm tay Lý Đại Chủ dẫn đến trước mặt từng người, giới thiệu.

Người thổi tiêu, họ Tiêu, tự nhiên là hậu nhân của Tiêu Lộng Ngọc, người nhíp sách họ Cao, dĩ nhiên có liên quan đến Cao Tiệm Ly.

Còn người thổi địch, hậu nhân của ai ?

Thì ra, là hậu nhân của Hàn Tương Tử, có liên quan với Hàn Du.

Bọn Mộ Dung nín cười mãi, suýt vỡ bụng. Họ có cảm tưởng bọn già này là một nhóm điên, nhưng điên cách thú vị.

Đặc biệt hơn hết là người thổi ống vu có ba mươi sáu lỗ, tự xưng là hậu nhân của Nam Quách Tiên Sanh, và tự gọi là Nam Quách Sanh.

Mộ Dung San San không dần lòng được, buột miệng hỏi:

- Tề Tuyên Vương thích nghe tiếng vu, cứ mỗi lần nghe là truyền cho ba trăm người cùng thổi, trong số đó chỉ sợ có đến hai trăm chín mươi chín người thổi hay hơn Nam Quách Tiên Sanh. Tiền bối thổi vu hay nhất trong thiên hạ, tại sao lại là hậu nhân của Nam Quách Tiên Sanh ?

Nam Quách Sanh có thân hình lùn, mập, xem ra rất có hòa khí, cho nên Mộ Dung San San mới dám nói đùa với lão.

Quả nhiên, lão không giận, cười hì hì, đáp:

- Cô nương chỉ biết tổ tông lão phu tạm dụng nghề thổi vu mà sung vào nhân số, cái việc đó lưu truyền đến ngày nay làm một đầu đề khôi hài. Nhưng, cô nương biết một, chẳng biết hai !

Mộ Dung San San thốt:

- Văn bối xin nghe !

Nam Quách Sanh tiếp:

- Tuyên Vương chết đi, Hổn Vương kế vị, muốn bảo ba trăm người đó, từng người một, lần lượt thổi vu. Tổ tông lão phu nghe được tin đó, liền thừa đêm tối trốn đi. Đoạn cố sự này, ai ai cũng biết, nhưng không ai rõ là sau khi bỏ trốn đi rồi, tổ tông lão phu phấn chí tự cường, trước khi chết trở thành tay thổi vu đệ nhất trong thiên hạ. Trước khi chết, tổ tông lão phu trời lại, con cháu các đời sau không thể không học thổi vu, để xóa tan cái vết nhơ ngày trước.

Lão lại cười, rồi tiếp luôn:

- Cô nương thử phóng tầm mắt nhìn khắp trong thiên hạ, xem có ai thổi vu hay hơn họ Nam Quách chẳng ?

Mộ Dung San San lập tức chỉnh nghiêm sắc mặt tạ lỗi:

- Văn bối cô lậu quả văn, nên thất lễ, vạn mong tiền bối thứ tội.

Thực ra, ai ai cũng có thể đoán biết Nam Quách Sanh chẳng phải họ Nam Quách, Nể Thập Bát chẳng phải là họ Nể, lão họ Hàn cũng chẳng phải là hậu nhân của Hàn Tương Tử.

Bởi, suy cái việc của họ Hàn cũng đủ hiểu luôn việc của các họ kia.

Hàn Tương Tử suốt đời không lấy vợ, thì làm gì có con cháu nối dòng ? Chẳng lẽ cái đám hậu nhân đó từ dưới đất chui lên ?

Nhưng, họ đã nói như vậy rồi, thì không có cách gì không tin họ được.

Có một điều nghi ngờ được, là những lão nhân đó đều thành danh từ năm, sáu, bảy mươi năm về trước, bất quá, chẳng ai biết rõ tên họ, lai lịch chân chánh của họ thôi.

Thiết Tâm Nam tự hỏi, tại sao họ lại đến đây, vì nàng mà chơi nhạc. Họ ngang hàng với tổ phụ của nàng, thì làm gì họ liên quan với nàng ?

Mộ Dung đại cô nương là con người ôn nhu, đoan chánh, lời khoát không nói, lời ngoa không nghe, nàng là bậc hiền thê lương mẫu, trước sau chỉ điểm một nụ cười, bình tĩnh ngồi tại chỗ, không nói năng gì.

Bây giờ, nàng nắm tay áo chồng, giật nhẹ, dịu giọng thốt:

- Đêm đã khuya rồi, ai ai cũng mỏi mệt cả...

Trần Phụng Siêu cười nhẹ, vỗ tay nàng, đáp:

- Ý tứ của hiền muội, ngu ca biết rồi.

Thực ra, y nhận thấy cục diện đêm nay, càng diễn tiến càng phức tạp, y không muốn dính dáng dây dưa lâu với bọn người cổ quái tà môn ngoại đạo này, nên vòng tay thốt:

- Hiện tại, lễ nhạc đều có đủ, vậy hãy cho hai đôi tân nhân làm lễ thành thân là vừa. Rồi tất cả mọi người cùng uống mấy chén rượu vui.

Đồ Kiều Kiều vỗ tay cười lớn:

- Lời nói đó phải quá, phải không còn gì phải hơn !

Cáp Cáp Nhi tiếp nối:

- Ha ha ! Đêm xuân một khắc ngàn vàng. Chúng ta nói quanh quẩn mãi, quên mất đám tân nhân. Họ đang nóng lòng động phòng hoa chúc đó.

Họ đã thấy bọn già này đáng sợ, nên muốn chuồn khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Ngờ đâu, Quỷ Đồng Tử cao giọng thốt:

- Không được ! Ngay bây giờ thì không được. Phải đợi một lúc nữa !

Đồ Kiều Kiều hỏi:

- Tại sao ?

Quý Đồng Tử đáp:

- Tại còn thiếu một người. Phải đợi người đó đến.

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Chẳng lẽ tiên bối có mời khách đến đây xem lễ ?

Quý Đồng Tử lắc đầu:

- Không phải khách, mà là chủ.

Đồ Kiêu Kiêu lấy làm lạ, hỏi:

- Chủ nhân ? Chủ nhân chẳng ở đây cả đó sao ?

Quý Đồng Tử không lưu ý đến bà nữa, quay sang Nể Thập Bát, hỏi:

- Cái lão ấy không có theo người đến sao ?

Nể Thập Bát đảo mắt một vòng, đáp:

- Không theo ta thì còn theo ai ?

Quý Đồng Tử hỏi:

- Thế lão ở đâu ?

Nể Thập Bát hỏi lại:

- Lão ấy ở đâu, sao người không hỏi ngay lão, lại hỏi ta ?

Quý Đồng Tử hừ một tiếng:

- Nếu biết lão ở đâu, ta còn hỏi người làm gì ?

Nể Thập Bát trừng mắt:

- Người không biết, thì ta làm sao biết ? Ta đâu có phải là ông già của lão ?

Quý Đồng Tử cười, mắng:

- Tánh khí của người đúng là tánh khí của tổ tông người.

Nam Quách Sanh mỉm cười, thốt:

- Người thừa hiểu tánh khí thúy tha của y, tại sao còn hỏi y ? Sao người không hỏi ta ?

Lý Đại Chủy cười thâm:

- “Cái đám già này cũng ham đấu khẩu vu vợ, chẳng khác bọn của y !”

Trần Phụng Siêu lo ngại bọn Quỷ Đồng Tử lại sanh rắc rối, may thay Nam Quách Sanh tiếp liền:

- Lão ấy đáng lẽ phải cùng đến đây một lượt với bọn ta, song hiềm thuyền đi chậm, nên lên bờ, mà chạy đi, để đến sớm hơn.

Du Tử Nha thốt:

- Cái đó gọi là dục tốc bất đạt !

Quỷ Đồng Tử cười hì hì:

- Cái tánh nóng như lửa của lão, chỉ sợ đến chết cũng không bỏ được !

Bà thổi tiêu chen vào:

- Cứ theo tốc lực của lão hiện tại, thì dù cho lộ trình xa hơn nữa, lão cũng đã đến đây rồi. Ta chỉ sợ tánh khí của lão phát động bất tử, dọc đường đã sanh sự đánh nhau rồi vậy !

Quỷ Đồng Tử lắc đầu:

- Nếu quả thật có sự đánh nhau, thì ba hôm ba đêm nữa lão cũng chưa đến đây kịp !

Đồ Kiều Kiều chớp mắt, vụt hỏi:

- Cái vị bằng hữu của các vị tiền bối đó, có phải là mỗi lúc có việc đánh nhau, thì đánh quên thôi ?

Quỷ Đồng Tử thở dài:

- Nếu đối phương không bấu đầu, sút trán, quỳ lạy xin tha, thì chẳng bao giờ y dừng tay !

Đồ Kiều Kiều nhìn qua Lý Đại Chủ một thoáng, thấp giọng hỏi:

- Hay là lão ta ?

Lý Đại Chủ cũng đã nghĩ đến một người.

Bồng, y kêu lên thất thanh:

- Vị bằng hữu của các tiền bối, có phải là... là...

Bồng, trên bờ, có tiếng hét oang oang, vọng xuống:

- Lý Đại Chủ ! Ác Đồ Quỷ ! Các người đang ở đó phải không ? Ra hết đây, cho ta bảo !

Đô Kiều Kiều thở dài:

- Một điểm không sai ! Lão già điên !

Hiên Viên Tam Quang vỗ tay reo lên:

- Cái lão điên đó đến đây, cuộc tiệc lại càng nhiệt náo hơn !

oOo

Nghe tiếng hét như sấm rống từ bờ vọng xuống, Thiết Tâm Nam run người.

Không rõ nàng kinh hãi, hay nàng hân hoan ?

Chị em Mộ Dung lấy làm lạ, tự hỏi vị huynh đệ của lão quái vật đó, sao lại là người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân ?

Một sự tình họ không làm sao đoán hiểu nổi !

Lý Đại Chủ và Hiên Viên Tam Quang cùng nhảy ra đầu thuyền, cười lớn, hỏi:

- Lão điên kia, chưa chết hay sao ?

Trên bờ, một người cười vang, đáp lại:

- Các người chưa chết, ta làm sao bỏ các người cho đành mà chết trước ?

Người đó nhảy xuống thuyền.

Con thuyền to lớn, vững vàng, thế mà không chịu nổi áp lực của cái nhảy đó, phải lắc lư, rượu trong chén tràn ra, đổ ướt bàn.

Nhảy nặng như vậy chẳng phải là y kém thuật khinh công, bởi từ bờ xuống thuyền khoảng cách độ bốn năm trượng, phải là tay khá về thuật khinh công mới vượt được một khoảng cách như vậy.

Chẳng qua, lão cố ý nhấn mạnh chân lúc đáp xuống, để làm cho thuyền chao, rượu đổ, trả thù bọn Lý Đại Chủ mắng lão là điên.

Không cần nhìn, người ta cũng biết người đến là một quái nhân, nhưng thấy rồi, dù biết trước, cũng phải lạnh mình.

Y không cao lắm, bất quá chừng sáu bảy thước thôi, nhưng bề ngang thì quá rộng, ít nhất cũng hơn năm thước.

Y là một con người gần như vương, mừng tượng một tảng đá đẽo thành hình chữ nhật.

Đầu to quá ! Chặt xuống mà cân, ít nhất cũng nặng bốn năm mươi cân ? Tóc rối bồng lên như cỏ loạn. Tóc và râu lẫn lộn nhau, trông bồm xồm, không thể phân biệt sợi nào là tóc, sợi nào là râu.

Trong đám râu tóc loạn đó, cái miệng biến mất.

Y vừa nhảy xuống thuyền, Hiên Viên Tam Quang và Lý Đại Chủy áp lại, cả ba ôm nhau quăn quít như trẻ nít mừng nhau, dù tuổi cả ba cộng lại có trên hai trăm xa !

Trần Phụng Siêu thâm kêu khổ, tự hỏi có nên bước ra nghinh đón hay không ?

Quái nhân đó chọt xô Lý Đại Chủy qua một bên, rồi hét lớn:

- Ta quên mất cái việc các người thay ta chọn rể ! Ta muốn biết cái gã nào có diễm phúc làm chồng con gái ta, có mặt mũi như thế nào ! Nếu ta không vừa ý, thì các người đừng trách ta nặng tay đánh cho một trận đấy !

Y nhảy tới.

Đồ Kiều Kiều đón liền, cười thốt:

- Bọn ta chọn rể cho người, dĩ nhiên là một trang anh tuấn rồi ! Làm gì mà người không vừa ý chứ !

Thiết Tâm Nam đổ lệ thảm rờn rờn. Nàng lướt lên, rung giọng gọi:

- Gia gia !

Giọng nàng vừa bi thương, vừa u oán !

Thốt được hai tiếng, nàng nghẹn ngào.

Bây giờ, Hoa Vô Khuyết biết là Cuồng Sư Thiết Chiến đã đến.

Nhìn Thiết Tâm Nam, hấn không tưởng nổi một người cha thế đó lại sanh con gái thế đó !

Thiết Chiến vỗ tay lên đầu con gái, cười lớn:

- Con yêu của ta ! Đừng khóc ! Gia gia của người chưa có chết mà ! Người cao hứng mới đúng chứ, phải không ?

Y vọt mình tới trước mặt Hoa Vô Khuyết, ngắm nghía hấn từ đầu xuống chân rồi từ chân trở lên đầu.

Hoa Vô Khuyết không còn khí lực, vì quá đói, nên bất động.

Thiết Chiến gật đầu thốt:

- Được lắm ! Tiểu tử này cũng đáng là một con người đấy ! Nhưng tại sao hấn đứng không vững ? Các người có chọn lầm một con quỷ mang bệnh lao chẳng ?

Quỷ Đồng Tử cười đáp:

- Không phải bệnh lao đâu ! Cái bịnh đó sẽ hết ngay nếu có một chiếc bánh bao nóng hổi nhét vào miệng !

Thiết Chiến giật mình:

- Hấn đói ?

Quỷ Đồng Tử gật đầu:

- Hấn rồi !

Thiết Chiến lồng lộn lên, hét to:

- Ai làm cho con rể ta đói đến đổi ra thân hình đó ?

Quỷ Đồng Tử đáp:

- Trừ cái bọng bằng hữu của người ra, còn ai nữa ?

Thiết Chiến quay phắt mình lại, vười hai tay, chụp Đồ Kiêu Kiêu và Cáp Cáp Nhi, nhắc bổng lên.

Luận về võ công, trong Thập Đại Ác Nhân, Thiết Chiến chỉ là một tay tầm thường, chưa chắc gì y thắng nổi Đồ Kiêu Kiêu, bất quá, y có tánh lỳ, lúc đánh nhau là trí mạng, phải một mất một còn mới thôi cho !

Nhưng hiện tại, tùy tiện mà chụp được cả Đồ Kiêu Kiêu lẫn Cáp Cáp Nhi một lúc, lại còn nhắc bổng cả hai lên dễ dàng, cả hai không kịp né tránh, hiển nhiên y có tiến bộ quan trọng.

Bọn Lý Đại Chủy kinh hãi suýt nhảy dựng lên, không ngờ y tiến bộ đến mức đó.

Nhìn qua một bên, họ thấy Nể Thập Bát và Du Tử Nha cùng mấy người kia lộ vẻ đắc ý rõ rệt, thì biết ngay Thiết Chiến có thọ giáo nơi đám quái nhân này.

Cáp Cáp Nhi tưởng cần cổ nát vụn, muốn bật cười ha hả như lúc bình thường, mà không làm sao cười nổi !

Y thốt khệt khệt:

- Lão... lão bằng hữu muốn nói gì, cứ nói, hà tất, phải động thủ !

Thiết Chiến nổi giận, đáp:

- Có lời gì mà nói với các người chứ ? Người tự mình ăn cho no, cho mập, còn con rể ta thì người bỏ đói ! Ta nói gì với người làm chi cho vô ích !

Đồ Kiêu Kiêu cười vuốt:

- Thiết huynh có chỗ không biết đấy thôi, nếu bọn tôi không bỏ đói hấn, thì hấn đã bỏ mà đi rồi !

Thiết Chiến quát:

- Tại sao hấn bỏ đi ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Cũng có lý do chứ ! Nhưng Thiết huynh cứ hỏi ngay nơi hấn là phải hơn !

Quả nhiên, Thiết Chiến buông tay, rồi chụp áo Hoa Vô Khuyết, hét:

- Ta hỏi người ! Tại sao người muốn chạy đi ! Chẳng lẽ con gái ta không xứng đáng làm vợ một bệnh quỷ như người !

Thiết Tâm Nam ôm tay Thiết Chiến, thốt:

- Gia gia ! Buông hấn ra ! Không liên quan gì đến hấn cả !

Thiết Chiến nổi giận:

- Hấn là chồng người, việc không liên quan đến hấn, thì liên quan đến ai chứ ?

Thiết Tâm Nam chảy nước mắt:

- Sự tình... sự tình này nói ra dài dòng lắm, gia gia hãy...

Làm sao nàng giải bày hết mọi uẩn khúc lẫn mâu thuẫn trong lòng nàng, trước mặt nhiều người được ?

Thiết Chiến dậm chân:

- Mà việc gì đã xảy ra mới được chứ ? Việc gì, ta bắt cần, ta chỉ hỏi người, người có bằng lòng lấy tiểu tử này hay không ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Con.. con...

Thiết Chiến phẫn nộ:

- Tại sao người úp úp mở mở, rụt rè như thế ? Có cái gì khó nói đâu ? Bằng lòng thì nói bằng lòng, không thì nói không, chỉ cần người gạt đầu, là tiểu tử thành chồng người. Nếu người lắc đầu, lập tức ta đuổi hẳn đi khỏi nơi này !

Thiết Tâm Nam không nhúc nhích chiếc đầu.

Nàng không thể gạt, mà cũng không thể lắc, bởi nàng nhớ đến những gì Hoa Vô Khuyết đã làm cho nàng, vì nàng.

Nàng hiểu, chỉ cần nàng lắc đầu, là vĩnh viễn không còn thấy mặt Hoa Vô Khuyết nữa.

Nàng cũng nghĩ đến Tiểu Linh Ngư, một thiếu niên đáng yêu mà cũng đáng hận.

Nhớ đến Tiểu Linh Ngư, nàng làm sao gạt đầu được ?

Lòng nàng lúc đó, ai sành tâm lý cũng khó mà phân tách nổi, hướng hồ một Thiết Chiến với ngoại hiệu Cuồng Sư ?

Con gái trù trừ, lão càng nóng nảy, dậm chân thành thịch, hỏi:

- Ta không buộc người mở miệng, người cứ dùng cái đầu thôi, hoặc gạt, hoặc lắc ! Người không nhúc nhích cái đầu được sao ?

Thiết Tâm Nam vẫn kèm cứng cái đầu.

Mọi người lấy mặt nhìn nhau, ai ai cũng sững sờ.

Chị em Mộ Dung vốn là những tay thông minh, trí tuệ, cũng đành chịu, không đoán nổi chủ ý của Thiết Tâm Nam.

Người hiểu được Thiết Tâm Nam, chỉ có Hoa Vô Khuyết.

Nhưng, lòng hắn đang chua xót cực độ, chua xót không kém Thiết Tâm Nam. Tự nhiên hắn biết, dù Thiết Tâm Nam gạt đầu hay lắc đầu, việc nào cũng làm cho hắn thương tâm cả, cho nên Thiết Tâm Nam không lắc mà cũng không gạt.

Chợt, hắn kêu lên:

- Tại hạ... tại hạ...

Ngờ đâu, Thiết Chiến lồng lên, hét:

- Câm miệng ! Ai bảo người nói ? Nếu con gái ta bằng lòng, là người phải lấy nó. Nếu con ta không chịu, là người phải rút ngay !

Chính chị em Mộ Dung cũng dở khóc dở cười, hà huống Hoa Vô Khuyết !

Cái thứ cha vợ hi hữu đó, có con rể nào chịu nổi ? Thật là con người bất chấp đạo lý !

Họ trách cũng quá đáng, nếu Thiết Chiến gìn giữ đạo lý, thì y đâu có đứng trong hàng ngũ Thập Đại Ác Nhân ?

Tiêu Nữ Sử cười nhẹ, thốt:

- Phàm nữ nhân không lắc đầu, không gật đầu thì cái đó gọi là bằng lòng rồi vậy !

Bà già quá, tóc bạc, răng rụng, da dùn, nhưng đôi mắt còn ướn át, có lẽ lúc thiếu thời, bà đã lắm phen lăn lóc trong tình trường.

Thiết Chiến vỗ đùi đánh đét, kêu lên:

- Đúng rồi ! Chỉ có một Tiêu đại thơ hiểu nổi tâm ý của nữ nhân.

- o O o -